Коли мій батько йшов з села,
то біля цього буку
схилився навколішки й поклав
на лоб мій теплу руку.
Прошепотівши отченаш,
сльозину витер в оці,
пішов — і більш не повертав,
а я й матусю поховав
тоді ж, у тому ж році.

Що ж, прощавай, моє село!
Вже ранній вітер віє,
за гаєм липовим здаля
церковка наша мріє.
Мене назад би повели
стежини, пилом вкриті:
"Не важся, хлопче, звідси йти —
не знайдеш батьківщини ти
ніде на всьому світі.

Ой, світ великий і лихий,
а ти — мов крапля в морі
або на яворі листок,
загублений в просторі.
Краплина ця розтане враз,
листок обірвуть зливи.
Ой хлопче, повернись домів
і бережи красу чуттів,
думки і дух мрійливий!"

Ох, мушу по світах і я
блукать чужинцем бідним,
бо рідні села не дають
і хлібця дітям рідним!

Тож прочитаю отченаш,
спинившись біля буку,
вклонюся низько до землі
й тоді відчую на чолі
я батька теплу руку.

1890-і роки.